

НАЙВИЩІ БУТТЄВІ ВАРТОСТІ: БОГ

Злочинне бажання путінської нацистської Московії стерти Україну й українців з лиця землі, – «деукраїнізувати», бо, мовляв, українство – це «великий фейк» (Д.Медведев), – спонукає глибоше придивитися до тих базових констант, реальностей, котрі визначають наше національне буття. Бо, зрештою, війна ведеться не так за територію чи ресурси, як за дух, за нашу свідомість і світогляд – за найвищі буттєві вартості, котрі формують український світ і українську ідентичність, як і світ чи ідентичність будь-якої не спотвореної імперіалізмом чи космополітизмом нації.

Війна з особливою силою випрозорює й загострює розуміння навіть для найбільш недалекоглядних, що такими фундаментальними цінностями є три взаємозв'язані дійсності (метафізичні сутності чи екзистенціали): Бог, Батьківщина, Свобода. І першою з них є Бог. Істину цю починають осягати навіть ті секуляризовані індівиди, що були спустошені атеїстичними комунізмом чи лібералізмом.

Це добре знали філософи та богослови різних народів у всі часи. Особливо, коли йдеться про мислителів західної, християнської цивілізації, органічною складовою котрої завжди була Україна. У політичній філософії Степана Бандери наголошувалось, що «вищою метою життя людини на землі є наближення її до Бога». Інакше, вказував Василь Іванишин, «людина, суспільство, дер-

жава деградує, вироджується і за-непадають». Саме до цього, більшою чи меншою мірою, швидше чи повільніше, приводять різноманітні доктрини гуманізму (людиноцентризму) й базовані на них ідеологічні системи: яacobинство, соціалізм, соціал-демократія, націонал-соціалізм, комунізм, демолібералізм та ін. При цьому так звана лібералістична боротьба за «свободу совісті» насправді стає боротьбою з совістю та духовністю окремої людини і цілих народів. А егоїстичні заклики «бути самими собою» на практиці перетворюються на обґрунтування права бути недолюдком, хамом і рабом своїх недоліків та слабкостей.

Не набагато кращими від атеїстичних міфологій є й доктрини фарисейські, псевдохристиянські, що особливо яскраво проросли в московській ідеологічній традиції царизму (імперського консерватизму), націонал-більшовизму, євразійства. Геніально осмислив гнилу, шовіністичну, антихристиянську суть московського православ'я ще Тарас Шевченко, наприклад, у поемі «Кавказ», викриваючи кацапів як справжніх слуг сатани, як «суєсловів, лицемірів, / Господом проклятих», котрі кладуть «неутомленні поклони» «за кражу, за війну, за кров». Що ж, в сучасній російсько-українській війні нічого не змінилося: «христіолобиве» москальське воїнство так само вбиває, грабує, гвалтує, нищить, як і їхні сум-

новісні предки. А російська православна церква (40 % від населення РФ, з яких лише 8% ходять до храму) традиційно благословляє всі ці звірства. Правда, не безкоштовно.

Важливим є й те, що кожен народ осягає позаземного, трансцендентного Господа екзистенційно, інкультуровано, як учили патристи, через власну національно-духовну традицію. Тобто кожен народ творить власний, національний образ Бога. Інакше, суто універсально, осягнути Творця видимого й невидимого світу просто неможливо. Великий іспанський мислитель Мігель де Унамуно не випадково писав: «Небо, в яке я хочу вірувати, то Іспанія небесна й вічна, а мій Бог є Богом іспанським». Український філософ Юліан Вассиян наголошував: «Дорога до Бога веде через Батьківщину». Тому в українців Господь – благ і чоловіколюбчець, а в більшості московитів – якась люциферіанська карикатура: кровожерний язичницький молох імперіалізму, утілений в черговому катові-самодержцю (Іванові Грозному, Петрі Першому, Сталіні, Путіні...).

Але тут є ще один важливий аспект. Саме віра в Бога (теоцентризм) завжди була складовою української національної ідеї, вона «надихала українців до боротьби за свободу та національну державність України» (В.Іванишин). Націоцентричні мислителі ще від Кобзаря наголошували, що поневолений, обездуховлений та бездержавний народ приречений виконувати не волю Господа, а волю лжепровідників-паразитів, «вовків в овечих шкурах», що формують не релігійну, а рабську ментальність та мораль народу. А без формування релігійної свідомості та моралі неможливе національно-духовне відродження, розвиток і майбутнє вільної нації. Все інше – від лукавого.

У смертельному протистоянні із сатанинською Московією, її катівською армією та диявольським режимом нам залишається твердо вірити в нашу перемогу й разом із Шевченковими козаками молитися за неї до Господа – до «...милого Бога України!» – як до Творця нашого українського буття, нашого прадавнього українства, котрому «нема... почину, / І краю немає!».

Петро ІВАНИШИН,
Науково-ідеологічний центр імені
Дмитра Донцова

Київська область, село Бородянка. Весна 2022 року